

Cauza C-57/23**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

2 februarie 2023

Instanța de trimitere:

Nejvyšší správní soud (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

26 ianuarie 2023

Reclamant:

JH

Pârât:

Policejní prezidium

Obiectul procedurii principale

Cerere de constatare a faptului că efectuarea de operațiuni de identificare, stocarea de probe și de informații privind reclamantul; cât și stocarea ulterioară a datelor cu caracter personal astfel obținute în cadrul urmăririi penale a acestuia constituie o ingerință abuzivă.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Articolul 267 TFUE

Întrebările preliminare

- (1) Ce grad de distincție între diferitele persoane vizate este impus de articolul 4 alineatul (1) litera (c) sau de articolul 6 coroborat cu articolul 10 din Directiva 2016/680? Este compatibil cu imperativul de a reduce la minimum prelucrarea datelor cu caracter personal, precum și cu obligația de a face distincție între diferitele categorii de persoane vizate, ca legislația națională

- să permită colectarea de date genetice de la toate persoanele suspectate sau acuzate de comiterea cu intenție a unei infracțiuni?
- (2) Este compatibilă cu articolul 4 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2016/680 situația în care, pentru scopul general de prevenire sau de detectare a infracțiunilor, necesitatea de a stoca în continuare un profil ADN este evaluată de către autoritățile polițienești pe baza reglementărilor lor interne, ceea ce, în practică, înseamnă adesea stocarea datelor cu caracter personal sensibile pentru o perioadă de timp nedeterminată, fără a se preciza o perioadă maximă de stocare a acestor date cu caracter personal? În cazul în care această situație nu este conformă cu dispoziția respectivă, pe baza căror criterii, dacă există, ar trebui să se evalueze proporționalitatea în ceea ce privește durata de stocare a datelor cu caracter personal colectate și stocate în acest scop?
- (3) Care este cadrul minim al condițiilor de fond sau de procedură pentru colectarea, stocarea și ștergerea datelor cu caracter personal sensibile, în sensul articolului 10 din Directiva 2016/680, care trebuie să fie reglementat prin „dispoziții de aplicare generală” din legislația unui stat membru? Poate fi considerată, la rândul său, jurisprudența instanțelor ca fiind „drept intern” în sensul articolului 8 alineatul (2) coroborat cu articolul 10 din Directiva 2016/680?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO 2016, L 119, p. 89) - art. 4-6, 8 și 10

Dispozițiile naționale invocate

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (Legea nr. 273/2008 privind poliția Republicii Cehe, denumită în continuare „Legea privind poliția”) - articolul 65:

„(1) În cursul îndeplinirii sarcinilor sale, poliția, în scopul identificării ulterioare, poate, în cazul

a) unei persoane acuzate de o infracțiune cu intenție sau învinuite pentru o astfel de infracțiune,

[omissis]

să ia amprentele digitale, să identifice caracteristicile fizice, să ia măsuri ale corpului, să înregistreze imagini, sunete și alte date similare și să preleveze probe biologice pentru a obține informații despre structura genetică.

[omissis]

Poliția șterge datele cu caracter personal obținute în conformitate cu alineatul (1) de îndată ce prelucrarea acestora nu mai este necesară în scopul prevenirii sau depistării infracțiunilor sau al investigării acestora [omissis]”.

Reglementările de punere în aplicare a articolului 65 din Legea privind poliția sunt normele interne ale conducerii Poliției Republicii Cehe sub forma *pokyn policejního prezidenta* (orientări ale șefului poliției). Conținutul acestor orientări nu este public, iar accesul la acestea este acordat în mod individual solicitanților. Instanța de trimitere nu a fost informată cu privire la conținutul acestora.

Este relevantă, de asemenea, jurisprudența instanței de trimitere, potrivit căreia, pentru a stabili legalitatea obținerii sau a stocării datelor cu caracter personal, nu este necesar doar să se îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 65 din Legea privind poliția, ci și să se verifice proporționalitatea acesteia în fiecare caz în parte.

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality skupiny kriminální policie a vyšetřování (Poliția Republicii Cehe, Departamentul de detectare a corupției și a criminalității economice din cadrul Serviciului de Investigații Penale, Republica Cehă), la Expozitura Plzeň (Expozitura din Pilsen, Republica Cehă), a deschis la 11 decembrie 2015 o procedură penală împotriva reclamantului [în procedura administrativă aflată în curs de soluționare la instanța de trimitere, denumit în continuare „reclamantul”] pentru infracțiunea de încălcare a obligațiilor de serviciu în gestionarea bunurilor altei persoane. Această faptă a avut ca efect acordarea unei subvenții, deși reclamantul știa că cererea pendinte nu îndeplinea condițiile de acordare a subvenției.
- 2 În cadrul procedurii penale, la 13 ianuarie 2016, pârâtul a audiat reclamantul și a dispus efectuarea de activități de identificare. În pofida obiecției reclamantului, pârâtul a prelevat amprentele digitale, a prelevat o probă de salivă din care a obținut profilul ADN, a făcut fotografii și a întocmit o descriere a reclamantului, pe care a introdus-o apoi în bazele de date corespunzătoare ale Poliției Republicii Cehe (situație denumită în continuare „intervenția contestată”).
- 3 Printr-o hotărâre a Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga, Republica Cehă) din 15 martie 2017, reclamantul a fost condamnat definitiv pentru săvârșirea atât a infracțiunii de încălcare a obligațiilor de serviciu în gestionarea bunurilor altei persoane, cât și a infracțiunii de abuz în serviciu a unui funcționar public. Aceste fapte au fost săvârșite de reclamant în calitatea sa de

ministru adjunct, întrucât aceasta și-a folosit influența semnificativă asupra deciziei de acordare a subvenției și a determinat în mod deliberat ca cererea de subvenție pentru asociația civică să fie acordată și subvenția să fie plătită, deși știa că solicitantul nu îndeplinea condițiile de acordare a subvenției. Prin acest comportament, reclamantul a cauzat Republicii Cehe un prejudiciu în valoare totală de 4 500 000 CZK.

- 4 Prin cererea depusă la 8 martie 2016, reclamantul a solicitat să se constate că intervenția în cauză este ilegală.
- 5 Prin hotărârea din 23 iunie 2022, Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga) a admis cererea și a constatat că intervenția contestată a fost ilegală. În plus, această instanță a admis că stocarea datelor cu caracter personal ale reclamantului obținute în acest mod în bazele de date ale Poliției Republicii Cehe a fost, de asemenea, un act ilegal. Din acest motiv, Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga) a dispus ca pârâtul să elimine toate datele cu caracter personal ale reclamantului stocate din bazele de date ale Poliției Republicii Cehe.
- 6 Pârâtul a formulat apel împotriva hotărârii pronunțate de Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga), în fața instanței de trimitere.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 7 *Pârâtul* susține că intervenția în cauză a fost efectuată în conformitate cu legea. Aceasta subliniază că singurul criteriu de admisibilitate a prelevării de material genetic în astfel de cazuri este stabilit de articolul 65 din Legea privind poliția și constă în aceea că persoana în cauză este o persoană acuzată de comiterea cu intenție a unei fapte penale sau o persoană învinuită de comiterea unei fapte penale cu intenție. În cazul de față, acest criteriu a fost îndeplinit. Potrivit pârâtei, aceasta nu era obligată să facă alte verificări.
- 8 Pârâtul subliniază, de asemenea, că a analizat proporționalitatea colectării și stocării datelor cu caracter personal ale reclamantului. În acest sens, aceasta a luat în considerare factorul de recidivă, posibila escaladare a comportamentului și faptul că reclamantul săvârșise anterior câteva abateri, ceea ce înseamnă că acesta repeta un comportament ilegal. În ceea ce privește lungimea perioadei de stocare a datelor cu caracter personal ale reclamantului, pârâtul a subliniat că Poliția Republicii Cehe dispune de un mecanism de revizuire (internă) periodică a necesității de a păstra datele cu caracter personal. În plus, pârâtul susține că procedura penală în cazul reclamantului a fost încheiată în 2017 cu o decizie ce prevedea o perioadă de probă de 4 ani, ceea ce este relativ recent. În cele din urmă, în ceea ce privește pretinsa lipsă de publicitate suficientă a normelor interne ale poliției, pârâtul a subliniat că normele interne în cauză sunt puse la dispoziția publicului ca parte a dreptului la informare și că, dacă este necesar, reglementarea legală este întotdeauna completată de jurisprudență, lucru care este valabil și în cazul articolului 65 din Legea poliției.

- 9 În expunerea sa, *reclamantul* a subliniat, în primul rând, că nu a existat o evaluare a proporționalității intervenției atunci când acțiunile au fost efectuate de către organele de poliție ale Republicii Cehe. Acțiunile au fost efectuate de către organul de poliție pur și simplu în mod automat, cu trimitere la textul articolului 65 alineatul (1) litera (a) din Legea poliției și la faptul că reclamantul era acuzat de comiterea unei fapte penale cu intenție. Nu pot fi luate în considerare considerațiile complementare *ex post* ale pârâtei cu privire la săvârșirea de către făptuitor a altor abateri și că, prin urmare, datele sale cu caracter personal ar trebui să fie stocate în continuare în bazele de date ale poliției și nici invocarea abstractă și neîntemeiată a posibilității unei recidive. Reclamantul reclamă faptul că, potrivit pârâtului, 5 ani de la condamnare este un termen prea scurt pentru ștergerea unor astfel de date, în timp ce, în unele cazuri, este posibil ca în acest termen să se poată șterge condamnarea. Reclamantul critică, de asemenea, faptul că nu au fost făcute publice orientările poliției pentru efectuarea măsurilor de identificare, în condițiile în care publicarea dispozițiilor legale constituie baza obligatorie pentru funcționarea statului de drept. Într-un stat de drept, orice măsură care poate constitui o ingerință în drepturile fundamentale trebuie să fie reglementată direct prin lege. Normele interne privind organizarea poliției, care nu sunt legi, nu pot înlocui o astfel de reglementare legală..

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

Observații generale

- 10 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii, precum și cu jurisprudența Curții de Justiție și a Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) a anumitor aspecte ale reglementării naționale privind colectarea și stocarea datelor cu caracter personal în scopul identificării viitoare, în special a datelor cu caracter personal sensibile, sub forma unui profil ADN. Potrivit instanței de trimitere, interpretarea Directivei 2016/680 este, prin urmare, de o importanță crucială pentru soluționarea prezentei cauze. Înainte de a explica contextul în care a adresat diferitele întrebări preliminare, instanța de trimitere consideră că este oportun să menționeze două chestiuni generale comune pentru toate cele trei întrebări preliminare.
- 11 În primul rând, Directiva 2016/680 este un instrument juridic relativ nou al Uniunii, pentru care nu există jurisprudență relevantă a Curții de Justiție. Jurisprudența deja existentă cu privire la Regulamentul 2016/679 (denumit în continuare „RGPD”) sau la actul ce l-a precedat, Directiva 95/46, oferă cu siguranță orientări utile de interpretare cu privire la multe dintre aspectele ridicate în prezenta cauză. Cu toate acestea, nu este clar în ce măsură reglementarea conținută în RGPD se transpune efectiv prin analogie în domeniul specific de aplicare a Directivei 2016/680. Mai mult, dacă cele două regimuri ar fi chiar identice, nu ar fi clar de ce legiuitorul UE a considerat necesar să adopte un regulament cuprinzător și specific sub forma Directivei 2016/680 ca *lex specialis* față de RGPD. Prin urmare, se poate presupune că protecția persoanelor fizice în

ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul prevenirii, depistării sau investigării infracțiunilor va fi oarecum diferită de regimul general de protecție a datelor. Numitorul comun al tuturor celor trei întrebări adresate este încercarea de a defini în ce anume ar trebui să constea această diferență.

- 12 În al doilea rând, cauza de față este [...] contextul colectării pe scară largă a unui tip de date cu caracter personal deosebit de sensibile: materialul genetic și profilul ADN al persoanelor obținut din acesta. Acest tip de informații cu caracter personal este abordat în mod explicit la articolul 10 din Directiva 2016/680, care include datele genetice în regimul "prelucrării categoriilor speciale de date cu caracter personal", pentru care prevede un regim de "necesitate" absolută a prelucrării legat de existența unor "garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate". Cu toate acestea, nici acest cadru juridic, nici jurisprudența anterioară a Curții de Justiție, inclusiv cea referitoare la reglementarea similară cuprinsă în RGPD, nu arată clar cum ar trebui să difere, în practică, această reglementare "cu scop special" de reglementarea deja specială cuprinsă în Directiva 2016/680 și de nivelul ridicat de protecție a datelor cu caracter personal prevăzut în aceasta.
- 13 Este caracteristic pentru întreaga situație faptul că criteriile pe baza cărora se ia decizia de a nu efectua măsuri de identificare sau de a dispune ștergerea datelor cu caracter personal deja obținute sunt menționate sub forma unui catalog deschis (nu enumerativ) doar în jurisprudență. Acestea nu au însă un temei legal. În plus, în practică, o hotărâre bazată pe o parte din aceste criterii privind (ne)proporționalitatea ingerinței în cauză se emite doar după o perioadă considerabilă de timp - doar de către instanțele administrative. Nu se întâmplă prea des ca organul de poliție care efectuează măsura de identificare, de obicei într-un stadiu incipient al investigației, să fie în măsură să efectueze o evaluare de tipul și în măsura necesară, deoarece este posibil ca acesta nici măcar să nu aibă la dispoziție anumite informații.

Referitor la prima întrebare

- 14 În ceea ce privește protecția dreptului la viață privată în temeiul articolului 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția Europeană a Drepturilor Omului, denumită în continuare „CEDO”), în jurisprudența Curții EDO a fost subliniată în repetate rânduri cerința ca legislația națională a unei părți contractante la CEDO să facă distincție între infracțiunile pentru care se colectează probe ADN, ținând seama de pericolul social al acestora. În opinia Curții EDO, autorii infracțiunilor grave, în special ai celor cu violență, pentru care se justifică prelevarea și stocarea probelor ADN, nu pot fi tratați în același mod ca și autorii unor infracțiuni mai puțin grave (a se vedea în special hotărârile Curții EDO din 13 februarie 2020 în cauza *Trajkovski și Chipovski împotriva Macedoniei de Nord*, nr. 53205/13 și 63320/13; din 13 februarie 2020 în cauza *Gaughran împotriva Regatului Unit*, nr. 45245/15; din 22 iunie 2017, *Aycaguer împotriva Franței*, nr. 8806/12; sau încă din 4 decembrie 2008, *S și Marper împotriva Regatului Unit*, nr. 30562/04 și 30566/04).

- 15 În general, în jurisprudența sa, deși în contextul interpretării altor dispoziții legale decât Directiva 2016/680, Curtea de Justiție subliniază, de asemenea, importanța condiției de proporționalitate între gravitatea ingerinței în drepturile fundamentale (sub forma colectării de date cu caracter personal) și gravitatea faptei penale - a se vedea, de exemplu, hotărârile Curții de Justiție din 6 octombrie 2020 *La Quadrature du Net și alții* (C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 140); din 21 decembrie 2016, *Tele2 Sverige* (C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 102); din 2 octombrie 2018, *Ministerio Fiscal* (C-207/16, EU:C:2018:788, punctele 56 și 57); sau *Avizul 1/15 (Acordul PNR UE-Canada)* din 26 iulie 2017 (EU:C:2017:592, punctul 149).
- 16 Cu toate acestea, rămâne neclar despre ce tip de proporționalitate este vorba și în ce măsură logica creării bazei de date (proporționalitate sistemică, legislativă) poate fi înlocuită automat și direct cu o evaluare a proporționalității individuale în raport cu un infractor concret, în fiecare caz în parte (proporționalitate concretă, cazuistică). Cu alte cuvinte, dacă legiuitorul ar face o diferențiere suficientă la nivel legislativ (în ceea ce privește tipul de infracțiuni în funcție de gravitatea acestora și ar stabili criterii generale suplimentare de proporționalitate), este întotdeauna necesar să se facă evaluări suplimentare ale proporționalității fiecărei prelevări individuale în fiecare caz în parte?
- 17 Legiuitorul național pare să fie de părere că a luat deja în considerare problema proporționalității colectării datelor de identificare în mod direct în articolul 65 alineatul (1) din Legea privind poliția, deoarece a limitat aplicarea acesteia doar la faptele penale săvârșite cu intenție și a făcut astfel o distincție suficientă între diferitele persoane vizate. În conformitate cu această logică, nu mai este necesară o evaluare suplimentară a proporționalității individuale în cazuri concrete. Cu toate acestea, acest raționament trebuie să fie considerat insuficient.
- 18 Se ridică așadar întrebarea cu privire la gradul de diferențiere legislativă sau judiciară pe care Directiva 2016/680 îl așteaptă de la statele membre în această privință. Articolul 6 din Directiva 2016/680 pare să stabilească doar cerința de a face distincția între datele cu caracter personal ale suspectilor și ale persoanelor condamnate, pe de o parte, și cele ale victimelor și ale terților, pe de altă parte. Cu toate acestea, o astfel de enumerare este doar exemplificativă (după cum indică utilizarea expresiei „precum”). Cerința de proporționalitate a datelor prelucrate derivă în mod clar din principiile cuprinse în articolul 4 din directivă, precum și din jurisprudență, însă, în ceea ce privește întrebarea adresată, domeniul de aplicare concret al acestei dispoziții rămâne neclar.

Referitor la a doua întrebare

- 19 A doua întrebare se referă la problema unei perioade proporționale de păstrare a datelor de identificare de către organele de poliție. Nici Directiva 2016/680, nici legislația națională în vigoare nu stabilesc un termen limită.

- 20 Din articolul 4 alineatul (1) „litera (e) din Directiva 2016/680, precum și din principiile generale și din jurisprudența Curții de Justiție reiese doar că datele cu caracter personal trebuie păstrate numai pentru perioada de timp neapărat necesară având în vedere scopul pentru care sunt prelucrate. Cu toate acestea, nu este clar cum trebuie aplicată această logică atunci când scopul declarat este prevenirea sau depistarea infracțiunilor, care, prin însăși natura sa, este prospectiv și nu este limitat în timp.
- 21 În cadrul unei posibile evaluări a proporționalității perioadei de stocare a datelor cu caracter personal, în practică se întâlnesc două tipuri diferite de proporționalitate, legate de scopuri diferite: *structurale*, pe de o parte, și *individuale*, pe de altă parte. Dacă se acceptă, în general, că *prevenirea sau depistarea infracționalității* este un obiectiv legitim, mijlocul logic și proporțional de a-l atinge este de a stoca informații despre cât mai multe persoane vizate cât mai mult timp posibil. O bază de date a poliției din care solicitantul ar fi șters, la cererea sa, după o anumită perioadă de timp, ar înceta rapid să mai îndeplinească orice funcție relevantă de depistare a infracționalității.
- 22 Altfel stau lucrurile în ceea ce privește evaluarea proporționalității făcută în legătură cu cererile de ștergere din bazele de date ale poliției referitoare la persoane *individuale* sau infractori, unde rămânerea în baza de date a poliției este considerată ca un fel de pedeapsă continuată, în care intervine mai devreme sau mai târziu chestiunea timpului scurs din momentul punerii sub acuzare sau al condamnării infractorului și viața sa ulterioară corectă, inclusiv considerații privind probabilitatea de recidivă.
- 23 Se poate înțelege că eventualele evaluări interne periodice pentru a stabili dacă este în continuare legitim ca poliția Republicii Cehe să stocheze datele de identificare obținute vor urmări mai degrabă obiectivul structural de depistare eficientă a infracțiunilor. Se ridică astfel întrebarea dacă este compatibil cu dreptul Uniunii faptul că legislația națională nu specifică nicio perioadă maximă pentru care este permisă stocarea datelor, în condițiile în care, la evaluarea internă periodică de către organele de poliție, în practică, este mai probabil ca profilurile ADN obținute să fie stocate fără nicio limitare în timp.
- 24 În acest context, instanța de trimitere amintește că îi este cunoscută instituția „dreptului de a fi uitat”, care își găsește temeiul în jurisprudența Curții de Justiție și care a fost ulterior codificată la articolul 17 din RGPD. Cu toate acestea, se pune întrebarea în ce măsură această abordare și această jurisprudență pot fi transferate în contextul bazelor de date ale poliției și al Directivei 2016/680, a căror funcționare și utilizare rezonabilă pot fi asigurate numai dacă - metaforic vorbind - aceste baze de date „nu vor uita”.

Referitor la a treia întrebare

- 25 Instanța de trimitere nu are nicio îndoială asupra faptului că normele interne ale poliției, sub forma unor orientări ale șefului poliției, nu îndeplinesc cerințele

referitoare la atributul sau la publicitatea normelor juridice. Acestea nu sunt norme juridice și, prin natura lor, nu pot avea atributul de „drept” în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2016/680.

- 26 Dispozițiile articolului 65 din Legea privind poliția pot fi considerate, fără îndoială, ca „drept al statului membru”. Cu toate acestea, această reglementare nu este, în sine, suficient de concretă și detaliată pentru a îndeplini cerințele articolului 8 alineatul (2) coroborat cu articolul 10 din Directiva 2016/680. Articolul 65 din Legea poliției, de exemplu, nu conține nicio reglementare privind condițiile specifice de stocare a datelor, tipurile de informații care pot fi extrase dintr-o probă prelevată și, în ceea ce privește stocarea ulterioară a profilurilor ADN, nici condițiile în care trebuie să se procedeze la ștergerea datelor. De asemenea, nu oferă nici una dintre garanțiile prevăzute la articolul 10 din Directiva 2016/680.
- 27 Cu toate acestea, această reglementare legală este influențată în continuare de interpretarea constituțională și de jurisprudență. Considerentul 33 al Directivei 2016/680 precizează în acest sens că, atunci când directiva „face trimitere la dreptul intern, la un temei juridic sau la o măsură legislativă, aceasta nu necesită neapărat un act legislativ adoptat de către un parlament [omissis]. Cu toate acestea, dreptul intern, temeiul juridic sau măsura legislativă în cauză ar trebui să fie clare și precise, iar aplicarea să fie previzibilă destinatarilor [omissis]”.
- 28 De asemenea, din jurisprudența consacrată a Curții EDO, reiese clar că noțiunea de „drept” în contextul testului privind existența unui temei juridic pentru o restrângere a drepturilor fundamentale cuprinde nu numai legea, ci și jurisprudența (hotărârile din 26 aprilie 1979, *Sunday Times împotriva Regatului Unit* (nr. 1), nr. 6538/74, articolul 47; din 24 aprilie 1990, *Kruslin împotriva Franței*, nr. 11801/85, articolul 29, și din 10 noiembrie 2005, *Leyla Şahin împotriva Turciei*, nr. 44774/98, articolele 84-98).
- 29 Totuși, jurisprudența mai recentă a Curții de Justiție în acest domeniu a stabilit cerințe mai stricte în ceea ce privește atributele și publicitatea „dreptului”, care are ca efect restrângerea drepturilor fundamentale. De exemplu, Curtea a statuat că, având în vedere nivelul ridicat de protecție în cazul unor restrângeri deosebit de severe ale drepturilor fundamentale. De exemplu, Curtea a statuat că, având în vedere nivelul ridicat de protecție în cazul unor restrângeri deosebit de severe ale drepturilor fundamentale, „numai o dispoziție cu aplicabilitate generală ar putea îndeplini cerințele privind claritatea, previzibilitatea, accesibilitatea și în special protecția împotriva arbitrarului” (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 15 martie 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 43). De asemenea, Curtea de Justiție a ajuns la o concluzie similară în numeroase cauze care privesc tocmai protecția datelor cu caracter personal, subliniind cerința ca reglementarea juridică "să prevadă, de asemenea, condițiile de fond și de procedură" care reglementează orice utilizare și acces la datele de trafic și de localizare păstrate (a se vedea cele mai recente hotărâri: din 2 martie 2021, *Prokuratuur*, C-746/18, EU:C:2021:152,

punctul 49, sau din 5 aprilie 2022, Commissioner An Garda Síochána și alții, C-140/20, EU:C:2022:258, punctul 104)

- 30 Se pare că logica cerințelor mai stricte în ceea ce privește atributele dispozițiilor legislative care stabilesc cerințele minime pentru colectarea, stocarea și distrugerea probelor ADN și a profilurilor ADN obținute din acestea ar trebui să se aplice și în cazul de față. Această concluzie este susținută chiar de articolul 10 din Directiva 2016/680, coroborat cu considerentul (37) al acestei directive, care încadrează astfel de date cu caracter personal în categoria specială de date sensibile. În acest caz, dreptul Uniunii ar impune ca o dispoziție juridică cu aplicabilitate generală să stabilească cel puțin un cadru juridic general cu privire la baza de date, la chestiunea accesului, la o definiție mai precisă a modului de utilizare a informației privind ADN, inclusiv restricțiile privind o astfel de utilizare, și, mai ales, în conformitate cu articolul 10, garanții adecvate ale drepturilor și libertăților, printre altele prin introducerea unei distincții clare între tipurile de infracțiuni pentru care se poate realiza profilarea ADN și condițiile în care profilurile ADN pot sau trebuie să fie ulterior distruse.
- 31 Cu toate acestea, în prezent, dispozițiile de drept național aplicabile în cazul de față nu reglementează niciunul dintre aceste aspecte. Dacă, pe de altă parte, cerințe similare ar trebui să se aplice direct și în speța de față și în alte cauze aflate pe rolul instanțelor administrative în temeiul articolului 65 din Legea poliției, în vigoare în prezent, atunci consecințele ar trebui să fie destul de drastice: instanța ar fi obligată să declare dreptul național incompatibil cu articolul 8 alineatul (2) coroborat cu articolul 10 din Directiva 2016/680, iar orice probe biologice de ADN și orice profiluri ADN obținute din acestea ar trebui să fie declarate automat ilegale.